

مروری بر زندگی و فعالیت‌های حجت‌الاسلام محسن قرائتی
به بهانه سی‌ودومین اجلاس سراسری نماز

شیخ شوخ قرآنی

صفحه ۸

شنبه ۱۹ مهر ۱۴۰۲ | ۱۸ ربیع‌الثانی ۱۴۴۷ | ۱۱ اکتبر ۲۰۲۵ | سال هفدهم | شماره ۴۲۳ | ۸ صفحه | ۲۰ هزار تومان

تیتیر های امر وز

با وجود اصرار های بچه گانه رئیس جمهور آمریکا
اروپا جایزه صلح را به ترامپ نداد

نوبل حقارت

■ نوبل بی اعتبار به رفیق نتانیاهو نرسید

صفحه ۸

«وطن امروز» گزارش می‌دهد
روایت اندیشکده‌های غربی از نقاط ضعف
صهیونیست‌ها در نبرد احتمالی با ایران

حماقت ۱۰۰ درصدی

صفحه ۲

«وطن امروز» گزارش می‌دهد
ایالات متحده در ۲ سال گذشته ۲۴ میلیارد دلار
خرج حمایت نظامی از اسرائیل کرده است

ویژه

بزن به حساب آمریکا

صفحه ۲

فرانسه کجای آزادی بیان ایستاده؟

از حق گفتن تا حق زیستن!

نگاه
رضا رحمتی

پرونده مهدیه اسفندیاری، شهروند ایرانی
مقیم فرانسه، در ماه‌های اخیر به یکی از
موضوعات پرحاشیه و پرسش‌برانگیز در عرصه
حقوق بشر و آزادی بیان بدل شده است. او که
به اتهام «ترویج تروریسم» در فضای مجازی
بازداشت شد، اکنون نماد بحثی گسترده‌تر است:
مرز میان امنیت و آزادی تا کجا امتداد دارد؟
و چه زمانی به بهانه «امنیت» می‌توان یکی از
بنیادی‌ترین حقوق انسان یعنی آزادی اندیشه و
بیان را محدود کرد؟

گزارش‌ها از بازداشت خانم اسفندیاری نشان
می‌دهد پلیس فرانسه با حکم قضایی وارد منزل
او شده و پس از ضبط وسایل الکترونیکی، وی
را به بازداشتگاه منتقل کرده است. طی روزهای
نخست، ارتباط او با خانواده و وکیل قطع بوده و
اطلاعات دقیقی از وضعیت جسمی و روانی‌اش
منتشر نشده است. هرچند مقام‌های قضایی
فرانسه اعلام کرده‌اند اتهام او ارتباط با محتوایی
دارد که در شبکه‌های اجتماعی منتشر کرده است
اما ماهیت دقیق این محتوا هنوز برای افکار عمومی
روشن نیست. همین ابهام زمینه‌ساز پرسش‌های
متعددی درباره تناسب برخورد قضایی با ماهیت
بیان فردی شده است.

■ آزادی بیان، نخستین قربانی تفسیرهای
لنبتی

تجربه سال‌های اخیر در اروپا نشان داده است
سیاست‌های دوگانه در قبال آزادی بیان – از
ماجرای «شارلی ابدو» تا پرونده‌های مشابه فعالان
ضدجنگ با حامی فلسطین – بتدریج مشروعیت
اصول حقوق بشری را در چشم افکار عمومی زیر
سوال می‌برد. وقتی یک کشور مدعی دفاع از آزادی
بیان است اما در عمل با سلیاق سیاسی برخورد
گزینشی می‌کند، اعتماد عمومی به نظام حقوقی
و اخلاقی آن تضعیف می‌شود.

■ بازداشت خودسرانه و مفهوم عدالت

بخش دیگری از نگرانی‌ها به نحوه بازداشت
و شرایط نگهداری خانم اسفندیاری بازمی‌گردد.
حق هر فرد است بداند چرا بازداشت شده، بتواند با
وکیل خود تماس بگیرد و در زمان معقول در برابر
قاضی بی‌طرف حاضر شود. اگر بازداشت بدون ارائه
دلایل مشخص یا بدون دسترسی فوری به دفاع
انجام شود، از منظر نهادهای بین‌المللی، می‌تواند
مصادق بازداشت خودسرانه باشد. خانواده او در
روزهای نخست از بی‌خبری مطلق خبر داده‌اند و
رسانه‌ها نوشته‌اند برخی روزها در انفرادی نگهداری
شده است. انفرادی طولانی‌مدت، بویژه در مراحل
بازجویی، از منظر روان‌شناسی و حقوق بشر،
مجازاتانی غیرانسانی محسوب می‌شود.

ادامه در صفحه ۲

روزنامه صبح ایران

VATANEMROOZ.IR

وطن امروز

۱۹۱ سال و ۴ روز گذشت |

VATAN-E-EMROOZ | VOL.17 | NO.4433 | SAT.OCT.11, 2025 | ISSN:2008-2886

بَر یا برو

با وجود نتایج ضعیف و اعتراض هواداران
مدبران استقلال فرصتی دوباره
به سایپو تنو دادند

صفحه ۴

فاز نخست توقف جنگ غزه در حالی مورد توافق قرار گرفت که رژیم صهیونیستی به هیچ‌کدام از اهداف اعلامی خود نرسید

بازنده: نتانیاهو

صفحه ۷

با وجود اصرارهای بچه‌گانه رئیس‌جمهور آمریکا اروپا جایزه صلح را به ترامپ نداد

نوبل حقارت

کردند که صلح را نه تقویت، بلکه تضعیف کرد. ترامپ
ادعا می‌کند این کار برای جلوگیری از جنگ بود اما
واقعیت این است که خودش بسا خروج از برجام در
دوره اول ریاست جمهوری، بذر این تنش را کاشت.
حالا در سال ۲۰۲۵، تلاش‌هایش برای «صلح» با
ایران بیشتر به نظر می‌رسد یک مانور برای نوبل
باشد تا یک استراتژی واقعی. در غزه، داستان مشابهی
تکرار می‌شود. ترامپ که رابط‌های نزدیک با بنیامین
نتانیاهو دارد، در سال‌های اخیر حمایت‌های بی‌سابقه‌ای
از اسرائیل ارائه داد. از انتقال سفارت به اورشلیم در
۲۰۱۸ تا به رسمیت شناختن بلندی‌های جولان برای
اسرائیل اما به نظر می‌رسد سیاست‌های او زمینه‌ساز
تشدید درگیری‌ها شد. سال ۲۰۲۴ وقتی جنگ غزه
شعلهور شد، ترامپ علناً از نتانیاهو دفاع کرد و حتی
پیشنهاد داد «غزه را با خاک یکسان کند تا حماس
ناپود شود». این حمایت‌ها که منجر به کشته شدن
هزاران غیرنظامی شد، حالا با طرح صلح اخیر ترامپ
در تضاد است. سپتامبر ۲۰۲۵، ترامپ یک «طرح ۲۰
ماده‌ای» برای آتش‌بس غزه و تبادل اسرا اعلام کرد
که ظاهراً با میناجی گری قطر و مصر پیش رفت اما
منتقدان می‌گویند این طرح بیشتر برای گرفتن نوبل
طراحی شده بود تا حل واقعی بحران. نتانیاهو که ترامپ
را «بهترین دوست اسرائیل» می‌خواند، بارها از وی
حمایت کرده اما این دوستی که بر پایه سیاست‌های

نوبل همیشه سیاسی بوده؛ از حمایت از جنبش‌های
ضداستعماری در دهه ۱۹۶۰ تا تمرکز بر تغییرات آب
و هوایی در سال‌های اخیر اما این سیاسی بودن، لزوماً
به معنای جایزه دادن به هر کسی نیست که ادعای
صلح کند. ترامپ با سابقه‌ای پر از تنش، دقیقاً در این
نقطه گیر افتاد. دونالد ترامپ که خودش را «سازنده
صلح(۱)» می‌نامد، در واقع منشأ بسیاری از تنش‌های
جهانی است. کمپین او برای نوبل که از ژانویه
۲۰۲۵ – یعنی بازگشتش به کاخ سفید – شدت
گرفت، بر پایه ادعاهایی بنا شده که اغلب اغراق‌آمیز
یا حتی متناقض است. ترامپ مدعی است ۷ جنگ
را متوقف کرده؛ از غزه تا ایران، اوکراین و ونزوئلا
حتی درگیری‌های هند – پاکستان و تایلند – کم‌بوج
اما بررسی دقیق نشان می‌دهد این ادعاها بیشتر
پروپاگانداست تا واقعیت. درباره ایران، ترامپ ژوئن
۲۰۲۵، درست وسط مذاکرات هسته‌ای، با چراغ سبز
به اسرائیل، اجازه داد حملات هوایی بی‌سابقه‌ای به
تأسیسات هسته‌ای ایران انجام شود. این اقدام که
ترامپ بعداً آن را «ضربه پیشگیرانه برای صلح» نامید،
نه تنها مذاکرات را به بن‌بست کشاند، بلکه تنش‌ها را
به سطحی رساند که ایران تهدید به خروج از معاهده
عدم اشاعه کرد. کارشناسان دیپلماتیک، مانند کسانی
که در شورای روابط خارجی آمریکا فعالیت می‌کنند،
این بمباران را اقدامی بی‌سابقه و خطرناک توصیف

نوبل بی اعتبار به رفیق نتانیاهو نرسید |

معرض انتقادات بسیار جدی قرار گرفته و از اعتبار آن کاسته شده است. شاید بسیاری
معتقدند دلیل عدم اعطای این جایزه به ترامپ، ناشی از منازعات میان اروپا و رئیس‌جمهور
آمریکا باشد. ترامپ چه در دوره اول ریاست جمهوری و چه در نزدیک یک سال دوره
دوم ریاست جمهوری‌اش، رفتاری تحقیرآمیز با اروپا داشته است. برخی، مناقشات از
قبیل هزینه‌های ناتوان، بحران اوکراین، عضویت در پیمان‌های زیست‌محیطی، ماجرای
تقرقه‌ها و... را ناشی از روحیات کاسبکارانه ترامپ می‌دانند. برخی دیگر نیز معتقدند
بحران مالی آمریکا موجب شده ترامپ رودریاستی را با متحدان آبا و اجدادی آمریکا
در اروپا کنار بگذارد و ریشه این قبیل منازعات را مسائل اقتصادی قلمداد می‌کنند.

ادامه در صفحه ۸

ناتو را منسوخ نماید. سال ۲۰۲۵ با بازگشت ترامپ،
این کینه عمیق‌تر شد.

او در نشست جی ۷ در ژوئن، امانوئل مکررون را به
خاطر ضعف در برابر چین مسخره کرد و انگلار مرکل
را ملایم‌ترگ خسته خواند! اما بدتر از همه، سیاست‌های
ترامپ در اوکراین بود: کاهش حمایت از کی‌یف که
به روسیه اجازه داد پهناده‌هایش را تا مرزهای نروژ و
لهستان پیش ببرد. حالا با مانورهای روسی بالای
اسکандیناوی – که نروژ را مستقیماً تهدید می‌کند
– اروپایی‌ها ترامپ را مقصر اصلی می‌دانند. یورگن
واتنه فریدنس، رئیس کمیته نوبل در مصاحبه‌ای
گفت: «ما به کسانی جایزه می‌دهیم که نظم جهانی
را تقویت کنند، نه کسانی که آن را نابود می‌کنند».
نروژ به عنوان میزبان نوبل، تحت فشار داخلی است؛
جایی که راست‌گرایان نروژی ترامپ را دوست دارند اما
اکثریت چپ‌گرا و میانه‌روها او را تهدید می‌بینند. این
کینه، نه فقط شخصی، بلکه استراتژیک است: ترامپ
با خروج از توافق پاریس و فشار بر اوپک، اروپا را در
بحران انرژی و مهاجرت تنها گذاشت. انتخاب ماچادو
پاسخی به اولویت‌های اروپایی است؛ آنها حتی ظواهر
سیاسی‌کاری شده دموکراسی را به پوپولیسم ترامپ
ترجیح می‌دهند. واکنش ترامپ و کاخ سفید به این
نادیده گرفتن، سریع و تلخ بود.

طرفداران ترامپ واکنش‌هایی داشتند اما این
واکنش‌ها بیشتر از اینکه ترامپ را قربانی نشان دهد،
تناقض‌هایش را برجسته می‌کند: مردی که صلح را
می‌خواهد اما طرفدارانش با توهین و تهدید پاسخ
می‌دهند. در نهایت، نوبل صلح ۲۰۲۵ نه تنها سیاسی
بود – همان‌طور که همیشه هست – بلکه مرزی واضح
کشید میان خواست اروپایی‌ها و ترامپ. ترامپ با سابقه
تنش‌افزایی در ایران، غزه، اوکراین و ونزوئلا کینه اروپا
از سیاست‌هایش، هرگز صلاحیت نداشت اما جایزه
ماچادو، سؤال‌های دیگری را مطرح می‌کند: آیا نوبل
واقعاً صلح می‌سازد یا فقط صحنه‌ای برای نمایش‌های
سیاسی است؟ ترامپ ممکن است سال آینده دوباره
تلاش کند اما تا وقتی سیاست‌هایش تغییر نکند، این
«جوک» تکرار خواهد شد.